

Een schaduw gleed over haar aangezicht. „Gij moet niet te dikwijls aanlopen, Albert. Het zou niet goed voor ons zijn.”

Wanneer ik twintig stappen voorbij haar woning was gegaan en de deur in het slot hoorde vallen, moest ik mij bedwingen om niet terug te keren. Ik had niet alles gezegd. Ik had iets vergeten. Ik moest haar vragen of zij nog van mij hield. Ik moest haar zeggen dat ik haar nog liefhad. En ik heb het niet gedaan. Was het niet beter zo? Ik zou toch moeten voortgaan zijn en er ware niets veranderd geweest. Of zij zou wellicht nog heviger geweend hebben, met die sidderende mond, met die tranen die in haar koffie liepen, en die ik niet kon zien, die ik nooit meer weer mag zien.

III.

Vóór het volgende najaar heb ik haar niet meer ontmoet. Zes maanden later, terwijl ik den hovenier wat hielp in de hof van den patroon, bracht de meid ons een glas bier en een brief voor mij, die met de namiddagpost aangekomen was. 's Avonds heeft mijnheer mij verteld dat hij bij vergissing de omslag losgescheurd had. Hij las „Lieve Vriend” en toen begreep hij dat het schrijven voor hem niet bestemd kon zijn. Dat vertelde hij. „Want zo spreekt er mij niemand aan,” lachte hij gul. „Gij boft kerel! Lieve vriend, lieve vriend! . . . En voor wanneer is het? Het huwelijk bedoel ik!”

Ik stelde hem gerust en vergat zijn plagerij even gauw als ik ze hoorde, maar wat ik niet vergeten kon, was de inhoud van Netje's schrijven. De brief kwam van haar, hij bevatte niet veel woorden, doch zij waren des te beangstigender voor haar „lieven vriend”. Zij schreef dat zij ziek was en mij bij gelegenheid verwachtte.

De patroon beweerde wel dat hij niet verder gelezen had, maar hij vroeg mij toch olijk of ik voor 's anderen daags 's morgens geen halve dag verlof verlangde. Ik wenschte niet liever, brandend van ongeduld en vrees gelijk ik was, doch omdat zijn vrolijkheid mij griefde en mijn trots opwekte, die ik mij later meer dan alles berouwen zou, antwoordde ik hem dat er geen haast bij was en dat een verlof voor overmorgen in de namiddag mij wenselijker voorkwam.

„Gelijk gij het wilt,” stemde hij grif toe. „Kunt gij het beter wensen?”

Neen, ik kon het niet beter wensen, al begreep ik ook onmiddellijk dat ik mij door mijn hoogmoed te ver had laten drijven. Want wat ik werkelijk verlangde, het was nog diezelfde avond naar de stad te reizen om haar weer te zien, om mij ervan te overtuigen dat mijn angst onredelijk was. Haar brief had mij iets doen vermoeden, een akelige onrust doen oprijzen, die ik uit mijn hart niet meer verbannen kon.

Die nacht sliep ik slecht en had ik het koud. Ik betreurde boven alles mijn eigen domheid, die de marteling met anderhalve dag zou verlengen. Ik lag tussen de dekens eenzamer dan ik het ooit was geweest, als een achter-